

[Ninn-Hansen.]

havde lov til at udføre deres virksomhed, og vi kunne i og for sig godt tænke os at gå videre ad den vej, således at man ganske klart fastsætter, at initiativet må ligge dér, for jeg synes, det har vist sig at være rigtigt, at oplysningsforbundene, de frivillige kræfter, får denne opgave. På det område er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Poul Hansen (Grenå). Vi ser vel i denne forbindelse på to forskellige oplysningsforbund. Der er vel ikke noget mærkværdigt i, når jeg tænker på det, der er sket under denne lovgivning, at jeg i særlig grad tænker på Folkeligt Oplysnings Forbund, der for 12 år siden havde 450 deltagere og nu har 60 000 deltagere. Det er selvfølgelig et resultat af en dygtig ledelses virksomhed, først og fremmest den organisatoriske leder, hr. Mogens Olsen, men disse tal viser jo også, at man gennem denne lovgivning har givet en række nye folk mulighed for at kunne deltage i et aftenskolearbejde, og at der har været og vel stadig er et meget stort behov hos befolkningen for at få lejlighed til at følge en aftenskole.

Men jeg tror, at dette behov er så stort, at det, at der bliver taget en lille betaling, således som vi foreslår, ikke på nogen som helst måde vil forringe interessen for at deltage i denne undervisning. Jeg tror tværtimod, at det kan være farligt, hvis vi fortsat på dette og andre områder udbreder en vis form for gratismentalitet, en opfattelse af, at man kan få de goder, man nu ønsker, gratis. Vi har jo i vort lovforslag fritaget de unge under 18 år; dem har vi tilgodeset ved at tilbyde dem gratis undervisning, også i aftenskolen. Men det må være rimeligt, at alle de andre, der søger denne undervisning, der kan have mange forskellige former, således som det er tilfældet inden for alle oplysningsforbund og inden for de kommunale kursus, skal erlægge en betaling.

Vi har ved tidligere lejligheder rettet en kritik mod visse former for aftenskoleundervisning. Jeg har forstået, at der i mellemtiden ved den administration, der har været, er opnået forbedringer på nogle områder, men det er vel naturligt, at vi også i udvalget drøfter, om man ikke skulle søge den særlig hobbyprægede virksomhed, der foregår visse steder, begrænset. Vi tror, at en betalingsordning vil virke meget

regulerende og kun over for deltagerne vil understrege betydningen og virkningen af det, der foregår i aftenskolerne, således at interessen ikke vil blive mindre, men større.

Vi har også tidligere her i det høje ting drøftet et andet spørgsmål i forbindelse med denne lovgivning. Vi har ikke taget det med i vort lovforslag, for vi vil gerne følge de råd, der kan komme med hensyn til, hvordan vi skal forme en ændret lovgivning. Jeg tænker her på den udvidelse, der er sket for klubvirksomhederne, hvorefter man ikke længere forlanger, at de klubber, der ydes tilskud til, har et socialt formål, men også giver tilskud til andre klubber. Vi har jo, ligesom retsforbundet så stærkt gjorde det, da loven blev til, udtalt os stærkt imod disse tilskud til klubberne, og vi er blevet endnu mere betænkelige i mellemtiden, ikke mindst fordi vi har et stærkt indtryk af, at disse klubber er en alvorlig konkurrence over for det arbejde, hvortil der betales igennem kontingenter i alle landets tusinder af idrætsklubber. De henvendelser, der er kommet fra Dansk Idræts-Forbund, fra De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger og fra andre idrætsklubber, synes jeg viser, at vi er inde på et farligt område, hvor staten gennem sine tilskud gør konkurrence umulig for de private foreninger, der jo udøver et meget betydningsfuldt arbejde for ungdommen, et socialt betydningsfuldt arbejde. Derfor håber vi, at vi under arbejdet i udvalget kan søge at nå frem til en formulering, således at man selvfølgelig fortsat støtter de klubber, der udfylder et socialt formål, men ophører med at give tilskud til dem, hvis virksomhed kan betyde en alvorlig konkurrence for de idrætsklubber og andre private og selvbetalende klubber, jeg her har nævnt.

Til gengæld kunne man måske forvente, at idrætslivet var noget mindre forretningsbetonet, når det drejer sig om at udbrede kendskab til dets virksomhed, f. eks. gennem fjernsynet. Fjernseerne har jo i den sidste tid haft lejlighed til at følge noget, som nogle kalder sport: de meget sentimentale reklameshows fra Forum — de udgør jo et spørgsmål for sig selv for den højtærede undervisningsminister i forbindelse med problemet reklame i fjernsynet — de skulle i hvert fald nødig opfattes som noget, der har forbindelse med idrætten.